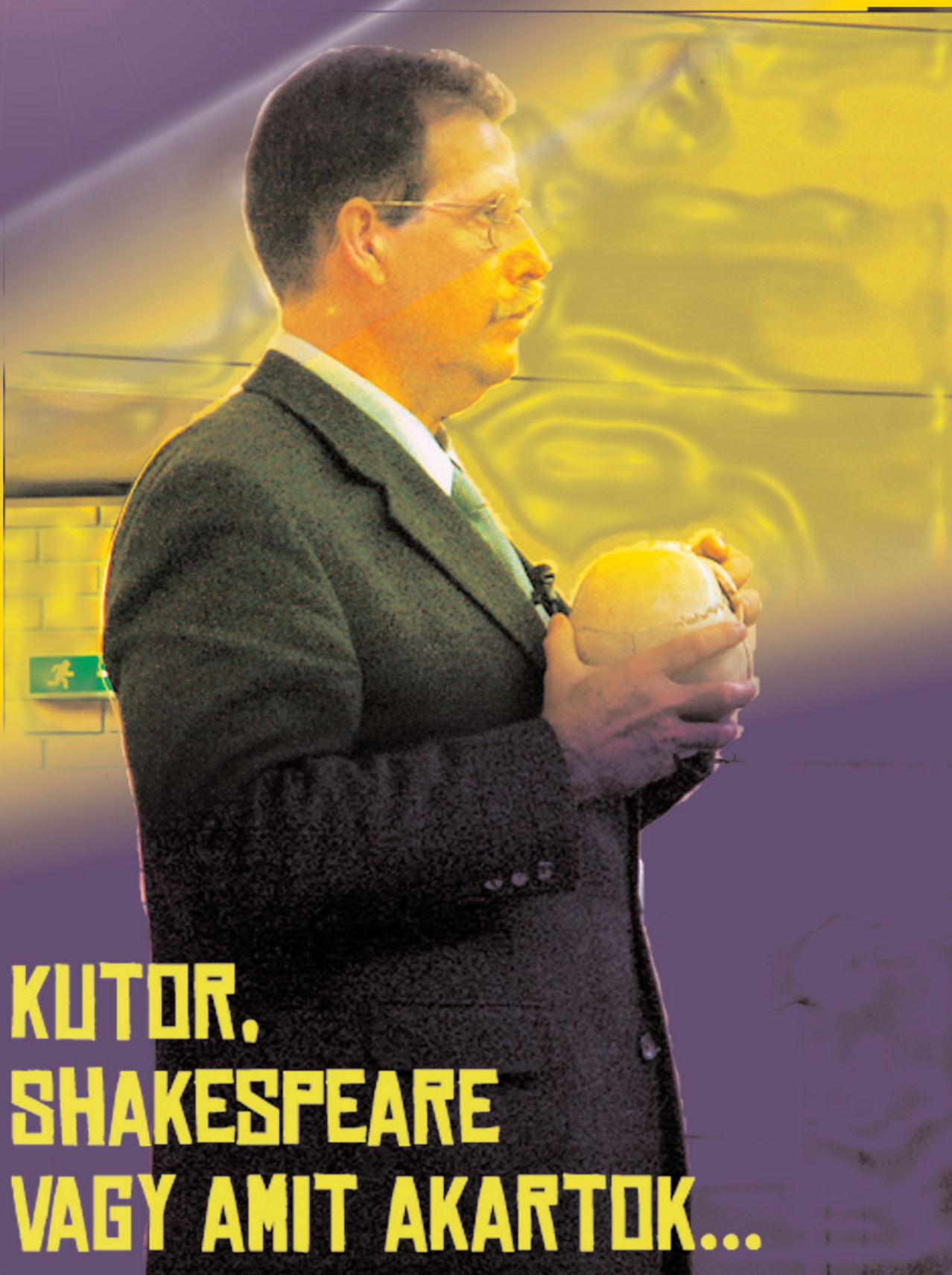

BÉTA verzió

A BME NTK hallgatói lapja VI.4 2006.10.

**KUTOR,
SHAKESPEARE
VAGY AMIT AKARTOK...**

BEGIN:

BEKÖSZÖNT

Különös hónapot tudhatunk magunk mögött. Minden buzdításunk ellenére a szerkesztőséghez továbbra sem érkeznek olvasói levelek, és ez akár el is keseríthetne - de nem, mert úgy tűnik, mégis van némi érdeklődés az újság iránt. Örömmel tájékoztathatok mindenkit, hogy az elmúlt hetekben három új kollégával bővült kis stábunk (ami arányaiban hozzávetőleg 30%-os létszámnövekedést jelent), akik mindenfajta kénszerítés nélkül, önszántukból jelentkeztek újságot írni. És nemcsak újságot írni, hanem - ami, ha lehet, még nagyobb öröm - weboldalt programozni is, mi több, már hozzá is láttak. Egyelőre még csak

néhány kozmetikai beavatkozáson esett át a weboldalunk, de ha bírják a srácok, akkor a jövőben még sok-sok újdonsággal szolgálhatunk online is.

Többek között tervbe van véve egy vendégkönyv beüzemelése, ahová a véleményeiteket írhatjátok (hátha jobban bejön, mint az e-mail), lehet majd szavazni mindenféléről (például hogy kivel harmadik típusú találkoznátok szívesen), és lesz még sok egyéb ínycsok, amiket egyelőre nem árulok el. Mindenesetre aki kíváncsi, annak érdemes gyakran ellátogatnia hozzánk.

A három új kolléga jövele természetesen nagy öröm, de még így sem vagyunk annyian, mint szeretnénk. Az igazat megvallva mindig többen szeretnénk lenni, de ez már csak valamiféle konvergenciával lenne kifejezhető, ha jól emlékszem... Bárhogya is, arra buzdítok mindenkit, aki érez némi készletet az írásban történő önkifejezésre vagy a riporter szakmába való bepillantásra, hogy keressen meg minket. Mondjuk a "hidd el, neked is jó lesz!" jeligére. Már csak azért is, hogy ebben a két hasámban ne kelljen folyton a lelki világunkról tépni a számat, meg arról, hogy ábrándozom egy olyan világról, ahol az újság elején közölhetünk olvasói leveleket, és ahol az informatikusok nem ijednek meg a többszörösen összetett mondatoktól...hanem kitalálhatok ide valami értelmesebbet.

Kata

DEC[IQ]:

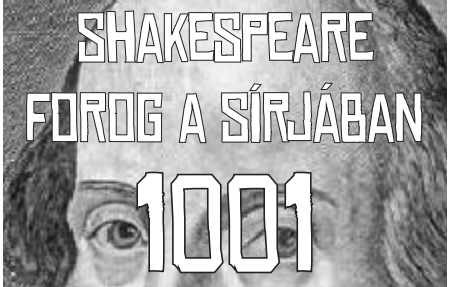
Egy Cipruson szolgáló katona egy nap levelet kap a barátnőjétől, amiben ez áll:

- Kedves Pisti! A mi kapcsolatunk nem folytatódhat tovább. A távolság, ami elválaszt minket, nagyon nagy. Biztosíthatlak, amióta elmentél, már kétszer csaltalak meg. Légyszíves küldd

vissza nekem a fotót, amit korábban küldtem.

A katona kiakad, megkéri a társait, hogy ajándékozzanak neki egy fotót a barátnőjükről, a feleségükről, a nővérükről, az unokahugukról. 57 fotót gyűjt össze. Beleteszi mindet egy levélbe, együtt Marinak a fotójával, és ezt írja hozzá:

- Kedves Mari! Ne haragudj, de nem sikerül emlékezniem, hogy ki is vagy te! Légyszíves vedd ki a tiédet, és a többi küldd vissza!

Béta verzió

A BMF NIK hallgatói lapja

Alapította és kiadja:
BMF NIK

Felelős kiadó:
Dr. Szeidl László

Főszerkesztő:
Kelemen Katalin (Kata)

A billentyűzetet hergelik:
Árvai András (Bundi)
Cseri Eszter (Esz)
Horváth András (DMC)
Lenkei Linda (Lin)
Pongó András (Andrew)

Szathmári Miklós (Mikk)
Szekeres Péter (Pepe)

Nyomdai munkálatok:
D-plus kft.

Címlap:
Pongó András

Tördelés, dizájn:
Rózsa Gábor

Korrektúra:
Cseri Eszter

Szerkesztőség:
beta@nik.hu

Web:
<http://beta.nikhok.hu>

Pontosabban majdnem elkészült: egyelőre minimál infrastruktúrával, de beindult a hallgatói ügyintézés a Kandó épület 104-ben berendezett, az óbudai karokat felölelő hallgatói központban, ahová már nemcsak ügyintézní, de kártyázni vagy reggelizni is mehetünk.

ELKÉSZÜLT A HALLGATÓI KÖZPONT

A korábban Józsefvárosba járókra kevésbé hat az újdonság élményével, de a "tösgyökös" óbudaiak a Kandó és a Neumann kar egérlyukszerű halijai után bálteremben érezhetik magukat, ha átlépik a szeptemberben üzembe helyezett hallgatói központ (HK) küszöbét. Bár többeket meglepetés-szerűen ért, hogy a szocitám-papírjukat idén a Kandó épület 104-ben kellett leadniuk, a HK-projekt évekkkel ezelőtt indult, és Joecityben már 2004 óta működik az óbudai központ nagytesója.

A vállalkozás célja - azon túl, hogy a haliba egyszerre kettőnél több ember beférjen - az volt, hogy egy a hallgatói ügyintézésre és a hallgatók szabadidejének eltöltésére egyaránt szolgáló helyiséget alakítsanak ki, ezért is hívják mostantól központnak és nem irodának. Ha csettintésre működne az ilyesmi, akkor már legalább múlt február óta, ha nem egy éve járnánk oda, de tudvalevő-

leg az aranytojást tojó tyúknak mindig székrekedése van, ha szükségünk lenne rá. A rövid sztori még az "új épület" (vajon tíz év múlva is így fogják majd hívni?) építésének megkezdése körül kezdődik, amikor is az óbudai karok lobbizni kezdtek egy nagyobb teremért a központ számára. Ennek eredménye utóbb nem lett (biztos kellett a hely valami másra), viszont a Neumann HÖK legalább a Nagyszombat utcai kétszer akkora irodából átköltözhetett a mostani haliba, hogy ott dupla annyi hall-

gatóval foglalkozhasson. Mivel ide sehogy sem tudtak betuszkolni a HÖK-ös srácok egy biliárdasztalt, mentő ötletként a Kandó épületben találtak elég helyet két egybenyitott terem formájában. Amiket persze először egybe kellett nyitni, majd a villamos hálózat feújítása és a bútorok és egyéb eszközök közbeszerzési eljárás kereteiben történő beszerzése (ami a különböző pénzügyi elvonások miatt sem volt egyszerű) késleltette az átadást. Ez még pillanatnyilag is folyik, a jelenlegi korántsem a végleges díszlet, de a hallgatók odaszoktatása érdekében a központ így félkészben is megnyitotta kapuit.

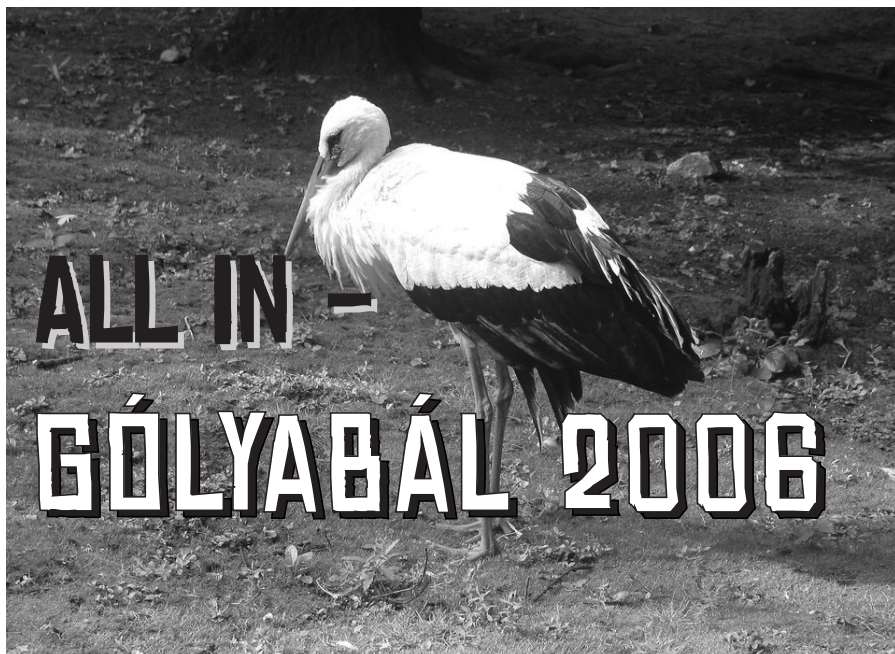
Ennyit a históriáról, most lássuk, miért is jó ez nekünk. Az alapvető érvek mellett, amik fentebb már felsorakoztak, azért, mert ha megérkezik minden berendezés, akkor lesznek székek, számítógépek (alattuk asztalok),

kanapék (amik sajnos ülni lesznek, nem aludni) és egyéb ülőalkalmatosságok, amik klubhelyiségérzést kívánnak majd kölcsönözni a helynek. A decemberben érkező számítógépeken lehet majd Neptunozni és netezni, a beszélgetős sarokban reggelizni, kártyázni, csajozni, tanulni vagy puskát írni, miközben az ügyfélablakoknál hallgatói ügyintézés (és az irodavezető lányok felszedése) folyhat. A fejlesztési tervekben szerepel még tévé elhelyezése, "fénymásolószalon" létrehozása (ide keresnek heti 4-6 órára fénymásoló embereket), szakmai vagy kevésbé szakmai újságok járatása (a Béta Verzióra már előfizettek) és egy "ajándékolt" létrehozása, ahol a hallgatók kari és HÖK-ös szimbólumokkal ellátott pólókat, bögréket, tollakat, passzportokat és egyéb haszontalan dolgokat vásárolhatnak karácsonyra.

Az eddig használt hallgatói iroda elnökségi irodává alakul, ahol kizárólag olyan ügyekkel foglalkoznak majd, amiket a HK-ban nem lehet elintézni (tanulmányi vonatkozású kérdések és egyénibb problémák tartoznak ide), egyébként pedig célirányos kérdésekkel a témához tartozó elnökségi tagokat itt lehet majd zaklatni fogadóóráikon, ehhez külön nyitva tartás is lesz majd.

Akinek van ötlete, hogy a fentiek túl mit lehetne még kezdeni a hallgatói központtal, mit látna, csinálna ott szívesen, ne habozzon megkeresni vele a HÖK-öt. A Béta Verzió, hogy jó példával járjon elől, máris javasolja egy biliárdasztal beállítását bárpulntal és színes koktélokkal, valamint egy fallabdapályát jacuzzis terasszal és szaunával.

Kata

2006. november 9., Magyarország. Budapest. X. kerület. Népliget. A műszakis elsősök egy csapata arra készül, hogy ezen a napon egy hatalmas buli erejéig megszállja az E-klub nevezetű szórakozóhelyet. A bál apropója, hogy mi, felsőbbéves főiskolások felavassuk a

még fiatal, tapasztalatlan gólyákat, és bevezessük őket a főiskolai élet rejtelmibe, melyhez gyakran az éjszakai élet is hozzátartozik.

A hagyományos keringő és gólyaeskü után 21.30-tól várhatóan egy modern-rock-zenekar fokozza majd a jókedvet. A

Kowalsky meg a Vega nevezetű együttest jelölték Fonogram és Arany Nyíl díjra is. Bár manapság egyre híresebb, közkedveltebb az együttes, én a minap hallottam róluk először, ezért kíváncsi vagyok a koncertre.

All In! - Mamma Mia! Nem adhatod meg! Ezt nem szabad megadni! - Ordítva: - És megadta!!! - Aki ezek után még nem jött rá, hogy nagy valószínűséggel ki lesz a második számú sztárvendég, annak vagy nincs kábeltévéje, vagy elkövette azt a hibát, hogy még soha nem nézett pókerközvetítést a Sport1-en. Örömmel jelentem be nektek, hogy a 2006-os gólyabál egyik sztárvendége nem más, mint Korda "Pókerkirály" György és felesége, Balázs Klári!

Amikor meghallottam, azaz megláttam a levelemben, hogy ő is fellép, nem akartam hinni a szememnek. De belegondolva nem is rossz ötlet. Azért a főiskolán csak akadnak olyan emberek, aki kedvelik a komoly zenéket. Meg őszintén, a Magyar vándorban kinek nem tetszett a Beatrice című szám!

Arra már feltehetőleg rájöttek a gólyák, hogy *nehéz a dolga* a főiskolásnak, de egyesek lehet, hogy itt jönnek rá először, hogy *ez a világ már nagyon szűk nekik*, és lehet, hogy itt teszik fel először a kérdést: *részegen ki visz majd haza?*

A nyár folyamán lecsúsztam egy koncertről, amire nagyon szerettem volna elmenni. De ezt most szerencsémre lesz alkalmam pótolni. Mert az estét nem más zárja, mint a BIKINI!

A jegy elővételben 1000 Ft-ba, helyszínen 1500 Ft-ba fog kerülni.

Az E-klubban két terem van, a nagyteremben lesznek a koncertek, a kisebb teremben pedig diszkójellegű zene várható. Tehát aki mondjuk nem szereti Korda Györgyöt, vagy csak szimplán úgy érzi, hogy a diszkózene jobban megy a stílusához, az átvonul a másik terembe, és ott megmutatja,

hogy a Megatánból teljesen jogtalanul tették ki a szűrést azzal az indokkal, hogy egy dobostortában több ritmusérzék van, mint benne.

Ezen kívül nem kizárt, hogy lesznek meglepetésprogramok, vagy változás a programban, amelyről e cikk írásakor még nem tudhatunk.

Szerintem ha szükségetek van egy kis kikapcsolódásra, vagy szeretitek a Bikinit, vagy csak bulizni akartok egy jót, akkor gyertek el.

Bundi

C:\ → MAN

Szerény személyem nemrég végzett a valóban jó nevű és mindannyiunk által hően szeretett BMF-NIK-en. Miután a

kezemben volt a diploma, annak rendje és módja szerint nekiálltam állást keresni. Természetesen csak hivatalosan, ugyanis közben volt egy EFOTT, egy Sziget és egy-néhány kőkemény ébredés, sátorverés meg tengerparti melegedés, satöbbi. Végül azonban Rentonnal, a 30 kilós Trainspotting-csillaggal ellentétben én mégis az "életet" választottam, és 1-2 hónapos kalandozás után bevettem magamat egy multihoz. Így most vécbúvárkodás helyett következzék egy rövid bevezetés az álláskeresés buktatóinak és szépségeinek világába. Lényegében arra próbálnék meg valamiféle receptet kínálni, hogy hogyan kerüljtek el bosszantó hajnali keléseket, felesleges utakat, hosszú tépelődéseket és hasonló, amúgy nem kívánatos, ráadásul messze el is kerülhető mellékhatásokat. Nem célom, hogy az interjúzási technikákkal kapcsolatban feltaláljam a spanyolviaszt és leírjam a módját, hogy hogyan mondjuk meg a frankót a kérdéseikre, csupán a saját tapasztalataimat szeretném okulás céljából megosztani veletek. Ami írok, az mind a magyarországi informatikában pályakezdő főiskolások álláskeresési és -találási lehetőségeire vonatkozik, a saját véleményem szerint.

Nos, vajon mi számít manapság a munkaadók számára leginkább? A válasz talán megdöbbenítő lesz, legalábbis nekem

emlékszem, az volt: egészen egyszerűen az, hogy fel tudsz-e kelni és be tudsz-e menni időben, mi több, ilyen feltételek mellett használható leszel-e egész

ÁLLÁSKERESÉS

nap/minden nap, vagy nem... És vajon hogyan lehet ilyen emberfeletti képességre szert tenni? Természetesen úgy, ha már dolgoztál. Mondjuk legalább 1 évet. Így nem az lesz a legfontosabb, hogy alkalmas vagy-e annak a konkrét munkafolyamatnak a teljes körű elvégzésére, amire be akarnak sorozni, mert bizony nem leszel képes (hiszen hogy is lehetnél), hanem hogy volt-e már munkavállalói tapasztalatod. És még itt sem az számít leginkább, hogy hány sor kódot írtál már meg életedben vagy hány ügyfélnek segítettél kicserélni a "pohártartót" a gépén, hanem hogy 2 évig bejártál szinte minden munkanap időre. Döbbenetes, de így van. Persze, persze, kell a szakmai alap, és nem baj, ha jó vagy abban, amit csinálsz, de valljuk be, elég valószínűtlen, hogy huszonkét éves fejjel, úgy, hogy még ennek is a felét bulikon töltötted, megváltsd a szakmát, és eszméletlen penge legyél bármiben is. Amúgy meg a legjobb az egészben, hogy nem is várják el. Ők majd szépen kinevelnek, nekik is jobb így.

Lássuk hát, mire érdemes gyúrni a főiskolás évek alatt: OTDK, plusz bármilyen fakultatív projekt, plusz egy innovatív diplomamunka, és végül a kooperatív képzés. Ennek lehet alternatívája az Erasmus, azonban ezt érdemes megfontolni. A fenti agymenésből kiindulva ugye jobb, ha elmész dolgozni, bármit, és mire oda kerülsz, hogy teljes munkaidős állást vállalsz, már lesz munkába járási tapasztalatod. Az Erasmus inkább az életre nevel, más szempontból kitűnő tapasztalat. Ha valaki ez utóbbit választja, akkor legalább csináljon még egy projektet. Nem ugyanaz, de a külföldi ösztöndíj magáért beszél.

Miért gondolom én, hogy ez elég egy igazán jó álláshoz? Egyrészt mert nekem elég volt (az én

esetemben OTDK, CSIDC, Erasmusos projekt Portugáliában=diplomamunka). Másrészt mert a jegyeidet az égvilágon sehol nem fogják megnézni (tőlem egy helyen kérték, hogy vigyem be az indexem, de ott sem volt semmi további szerepe), csak azt, hogy nyitott, kommunikatív és kompromisszumkész személyiség vagy-e, azaz tudsz-e másokkal együtt dolgozni. Ide jön még, hogy mennyire vagy érdeklődő, tanulókéony, mennyire találd fel magad új helyzetekben és milyen hatékonyan tudod belehelyezni magad egy új rendszerbe. Nos, az általam fontosnak vélt dolgok pontosan ezeket a kompetenciákat fejlesztik, hiszen a projektek során előadásokat kell tartanod, együtt kell dolgoznod a csapattársaidal, ha akarsz, ha nem, dokumentálnod kell, kommunikálnod kell, ötleteket kell gyártanod és megértened, megszerezned kell. Így

buzdítlak benneteket, hogy ha tehetitek, vállaltok ilyen pluszmunkákat, mert nyugodtan elhihetitek nekem: ha apuci nem az IBM egyik børszékében csücsül, csak avval, hogy "letudjátok" a főiskolát, nagyon rossz indulópozícióban fogjátok találni magatokat. Egy ilyen 3,5 éves képzésben egész egyszerűen képtelenség felkészíteni valakit egy ilyen szakmára, bármennyire is jó sulí a miénk.

Nem beszéltem róla, de a tanárszak is nagyon sokat segíthet. Megsúgom nektek, nagyon sok szempontból vicc az, ami ott zajlik, nem mondhatnám, hogy messze földön híres mérnökstanárokat képeznek ott, de mégis annyi érdekes tudást és egy teljesen új szemléletet sajátíthat el az, aki tesz is érte, hogy az igencsak megmelegetheti az interjúztatók szívét. És most megint nem az a lényeg, hogy két diplomát tolhatunk a képükbe (mellesleg tőlem soha nem kérték el még a fénymásolatát sem a diplomáimnak), hanem hogy látszik belőle: van munkabírásnak, érdeklődőek és nyitottak vagyunk.

A triumvirátus harmadik tagja pedig a nyelvtudás léssen. Az angolt, mire oda jut, hogy munkát akar vállalni, mindenki sajátítsa el felsőfokon, ha jót akar magának. Nem kell két nyelvet, inkább az angol legyen nagyon jó. IT-ben nem számít akkora súllyal, ha valaki nem beszél franciául, de ha angolul csak gagyog, az súlyos fekete pontokat jelenthet!

Most következzen néhány érdekes tapasztalat, és arra is mondom javaslatot, hogy mit válaszoljunk az "és ön mire gondolt fizetés gyanánt?" kérdésre.

Amikor igazán elszántam magam, hogy nekiállok munkát keresni, megkérdeztem a lehető legtöbb ismerősömet, hogy mégis merre induljak el. A leghasználhatóbb tanács egyértelműen az volt, hogy regisztráljak a www.cvonline.hu weboldalon, töltssem fel az önéletrajzom, aztán már böngészhetek is az állásajánlatok között. Miután ezt megtettem és beállítottam, hogy nagyjából milyen területek érdekelnének engem, kilistáztattam az aktualításokat. Azt hiszem, nem hazudok, ha azt mondom, hogy 30-40 találat biztos volt ott. És nem utolsó, alja kulimunkák, hanem igazán érdekes, izgalmasnak ható, rendes szakmai munkák, amit egy ilyen diplomával rendelkező valaki úgy nagyjából elvárhat magának. Itt jegyzem meg, hogy ne adjunk alább annál, amit kitűztünk célunknak. Persze idővel konszolidálódhat az igényünk, fog is, de ha van egy

egészséges önértékelésünk, akkor higgyünk benne és ragaszkodjunk hozzá. Ellenkező esetben nem leszünk elégedettek a munkával, kedvünk se lesz hozzá, netán csalódnunk vélünk a szakmában, és közben pénzt sem nagyon kapunk érte. Szóval ebből a listából első körben bátran válasszunk ki 4-5 szimpatikusabb darabot (persze ha nincs kökemény 3-4 évnyi programozói gyakorlatunk, akkor azért senior programozónak ne jelentkezzünk). Ezekre egyszerre fogjuk elküldeni a jelentkezést, a legkisebb rossz érzés nélkül, mert ez egész egyszerűen így van rendjén. Ne féljünk egyszerre több vasat is a tűzben tartani! Ráadásul, nagyon kivételes esetben, hetek is eltelhetnek, mire visszahívnak, és addig sem ülhetünk tétlenül.

Amint minden helyre el kell küldeni, az az önéletrajz és egy kísérőlevél. Az önéletrajzhoz van egy igazán kiváló, ráadásul európai szabványoknak megfelelő formanyomtatvány, amit csak a mellékelt útmutató szerint ki kell tölteni. Ezt a következő URL-en találhatjátok meg: www.europass.hu. Csak ajánlani tudom. A kísérőlevél lényegében egy címzés a bal felső sarokban (név, beosztás, cégnév), egy fél, maximum egy oldalas szöveg, alul egy dátum és esetleg egy szkennelt aláírás mellette. A szöveg mindig igazodjon azokhoz a paraméterekhez, amiket az álláshirdetésben kötelezőként, illetve kívánatosként jelölnek meg a pályázó személyét illetően. Írjuk le, hogy hol végeztünk, milyen szakmai munkákban vettünk eddig részt, és egy-két jó indokot, hogy miért jelentkeztünk erre a munkára (ezt az utolsót külön szeretik mindenhol). Miután elküldtük, több variáció is elképzelhető. Ha a cvonline-on keresztül jelentkeztünk, akkor első alkalommal biztos, hogy behívunk egy előinterjúra az irodába, ahol valószínűleg egy kedves hölgy fog lájtosan kérdezgetni minket alapvető dolgokról. Nyugalom, határozottság és kevés IQ kell hozzá, semmi szakmai. Ez ugye azért kell, mert ez a fejeződik cég is ad magára, és nem ajánlhat bárkit a cégeknek, csak olyat, akiben ő is lát lehetőséget. Nem kizárt, hogy telefonon felhívunk minket, és angolul egy pár dolgot kérdeznek, ez több helyen bevett szokás. Ha közvetlenül a cégnek küldjük a jelentkezést, akkor az ő HR-es munkatársuk fog felhívni minket - abban az esetben, ha legalább ránézésre megfelelünk - és időpontot akar majd egyeztetni. Itt érdemes egy maximum háromnapos intervallumon belül gondolkodni. Egy komoly álláskeresőnek legyen első dolga az interjúra járás, és mindig érjen rá egy jó lehetőségre.

Megint másik opció, hogy fix időpontot mondanak. Ez lehet, hogy azért van, mert már van egy menetrendjük arra, hogy melyik jelentkezőt mikor hívják be (még a legkisebb állásokra is legalább 2-3 jelentkezőt vetnek össze, hiszen senki sem szeret kényszerből választani), vagy csoportos interjú lesz. Én egyszer vettem részt egy csopis összejövetelen, ráadásul pont az elsők között. Ez az IBM székesfehérvári telephelyére való jelentkezéskor esett meg. Körülbelül 20-an voltunk, és az még csak az egyik forduló volt, állítólag 100 embert is megrostáltak, na persze igen is csak egyet vettek fel akkor. Ez egy igen különleges, egész napos(!) interjú, úgynevezett assesment volt. A részleteket nem boncolgatva, ez állt egy matematikai képességtesztből (itt az analízis, illetve

alapvető számolási képességeket nézték, bonyolult grafikonrendszerek alapján kellett többszörösen összetett kérdésekre válaszolni), szövegértési tesztből (rövid idő alatt egy szöveg elolvasása után válaszolni minél több kérdésre), és egy négy fejezetes IT tesztből. Mindhárom fajta tesztre igaz, hogy a 60-70%-os eredmény már kiemelkedőnek számított. Talán ebből világos, hogy itt sem arra voltak kíváncsiak, hogy ki épített már atombombát, hanem hogy egy alapvető szintet azért megüt-e a jelentkező, illetve hogy találkozott-e már hasonló problémával. Maga az IT teszt sem volt nehéz. Egyszerűen csak jó sok területről kérdezett viszonylag sok mindent, de sehol se vártak el profizmust vagy kiemelkedő tapasztalatokat. A tesztírókat követte a pizzázás, sütítés és kóllázás, majd a szituációs játékok és egy önálló munkaszituációs teszt. Végezetül akik ezeket az akadályokat vették, azoknál egy személyes elbeszélgetés zárta a sort. Ez volt a legdurvább interjú, amin részt vettem, a többi jellemzően egy egyszerű, körülbelül egyórás beszélgetésből állt. Így volt ez a T-Systems-nél is, ahova legalább 2 éves munkaviszony igazolásának hiányában nem nyertem felvételt, csakúgy mint a Generali Providenciánál, ahol a tanári diplomával helyezkedhettem volna el, ha nem jön egy belső.

Ezekon kívül van még a pusztán teszt és a tesztírással nyitó többfordulós interjú is. Egyszer még az is előfordult, hogy gép elé ültettek egy teleírt A4-es lap és egy stopper társaságában, aztán a startjelre nekieshettem a billentyűzetnek implementálni. Az nem jött be.

Ígértem még, hogy mondom egy jó választ a fiskális kérdésre is. Ha felteszik az ominózus kérdést, válaszoljuk azt, hogy 150 ezer nettó. Ez ebben a szakmában egy viszonylag erős közepes kezdő fizetés. Ha nagyon akarjuk a munkát, és úgy látjuk, nagyon nagy a konkurencia, és talán dönthet az, hogy ki mond kevesebbet, mondjunk 130-at. Később, ha jól izzuk az ipart, úgyszemint rajta, így nem annyira kritikus ez a szám, annál is inkább, mert ha multiról van szó, általában úgyszemint van egy standard előirányzott összeg, amit az azon a területen dolgozó pályakezdőknek adnak, ha esik, ha fúj.

Kis apróságok, amik segíthetnek még: ha netalán kérnek két darab referenciaszemélyt, és úgy adódott, hogy neked három tényleg "értékes" ilyen ismerősöd is van, ne habozz három kontaktot elküldeni. A cégek általában értékelik a kezdeményezést, főleg ha az téged jobb színben tüntet fel. Ez igaz bármilyen más esetben is. Azonban csak óvatosan, a túlzott, tolakodó önreklám sokkal hátrányosabb lehet, mint amennyire hasznos! A viseletről: nem muszáj teljes öltönyben végigszántani a várost, főleg nem nyáron, lehet egy fokkal lazábban (pl. zakó nélkül) is megjelenni. Hozzáteszem, én egyenesen szeretek öltönyt viselni, ráadásul abból biztos nem lehet baj.

Nos, sok sikert kívánok minden kedves olvasónak, biztos vagyok benne, hogy ha igazán akarjátok, egy ilyen diplomával nem lesz gond az álláskereső, hiszen még két-három évig biztos hiány lesz informatikusokból.

AndreW

DEE[IA]

Csajtípusok az informatikus férfiak szerint:

- Vírus típusú csaj: Észre sem veszed, és beköltözött a lakásodba, mindent kisajátít.
- Internet típusú csaj: Fizetned kell, hogy hozzáférjél.
- Szerver típusú csaj: Mindig foglalt, amikor szükséged van rá.
- Windows típusú csaj: Tudod, hogy teli van hibákkal, de nem tudsz nélküle élni.
- PowerPoint típusú csaj: Arra jó, hogy bemutasd másoknak, de önmagában nem érték.
- Excel típusú csaj: Azt mondják mindenfélére jó, de te csak az alapműveletekre használod.
- Word típusú csaj: Mindig van egy meglepetése számodra és nincs olyan ember a világon, aki megértené.
- D.O.S. típusú csaj: Valaha mindenkié volt, de most senkinek sem kell.
- Backup típusú csaj: Azt hiszed róla, hogy mindent megad, amire vész helyzetben szükséged lehet, de a valóságban messze nem tud annyit nyújtani.
- Scandisk típusú csaj: Tudjuk, hogy hasznos, és csak segíteni akar, de valójában senki sem tudja, hogy mit csinál.
- Képernyővédő típusú csaj: Semmire sem jó, de szórakoztat.
- Kábel típusú csaj: Csak akkor jó, ha be van dugva.
- Infravörös típusú csaj: Érintkezés nélkül akarja a kapcsolatot fenntartani.
- USB port típusú csaj: Büszkén mondogatja magáról, hogy minden gépbe bedugható.
- Képernyő típusú csaj: Mindent megmutat neked, de ő semmit sem lát belőled.
- Billentyűzet típusú csaj: Minden funkcióhoz más-más parancs/parancs-kombináció szükséges, de kitanulható, és többnyire jól működik.
- Modem típusú csaj: Jó kapcsolat-teremtő, de a kapcsolat előbb-utóbb megszakad veled.
- RAM típusú csaj: Amint megszakad a kapcsolat, azonnal mindent elfelejt.
- Merevlemez típusú csaj: Mindig mindenre emlékszik.
- Egér típusú csaj: Csak akkor csinál valamit, ha lökdösöd.
- Multimédia típusú csaj: Vele minden szép, de amikor kikapcsolod, visszatér a totál unalom.
- Felhasználó típusú csaj: Semmit sem csinál jól, és állandóan kérdéseket tesz fel, és meg akarja érteni a dolgot, és nem érti, és...
- E-mail típusú csaj: A hülyeségeivel mindenkinél megfordul, de a fontos dolgokat nem közli.
- Számítógép típusú csaj: Az előzőek tökéletlen kombinációja, amely minél többet dolgozol vele, annál nagyobb lelki károkat okoz Neked.

Ehavi interjúalanyunk a NIK egy olyan tanára, akít valószínűleg kivétel nélkül mindenki ismer. Mi úgy gondoljuk, hogy egyedülálló karrierjét és követendő emberi értékeit csak szerénysége múlja felül. Többek között ezért is esett most rá a választásunk, és szerencsére sikerült is egy kicsit többet megtudni róla, mint amire eddig fény derült.

Hogy kell önt elképzelni fiatalok-rában?

Veszprémben születtem, amire mindig is nagy szeretettel gondolok. A családom most is ott él, azonban ott nem volt olyan iskola, ahol szerettem volna tanulni, így középiskolába már Székesfehérvárra kerültem. Mindig is nagyon szerettem bütykölni, folyamatosan építettem valamiféle technikai eszközt, áramköri vagy mechanikai dolgokat. Így akkor rendkívül vonzó volt számomra a Fehérváron működő neves iskola, a Ságvári Híradásipari Technikum. 13 éves koromban elhatároztam, hogy oda akarok menni. Igaz, nagyon jól éreztem magam Veszprémben, mégis úgy gondoltam, vállalom a macerát, és elmegyek máshova tanulni. Így jelentkeztem is a technikumba, ahol azért annak idején nagyon zizegős felvételiket tartottak, de ezen szerencsésen túljutottam. Oda jártam tehát 4 évig. Nagyon sok jó dolgot tanultam, a hét 5 napját, pontosabban akkor még 6 napját ott töltöttem. Szombatoként voltak a műhelygyakorlatok, hiszen klasszikus szakközép lévén egy szakmát is tanultunk ott. Konkrétan nagyon szerettem az esztergálást, vagy éppen kovácsolni, azonban mivel ez híradástechnikai jellegű iskola volt, arról is volt szó. Meg hát persze a reszelés. Most is azt mondjuk a barátaim között, hogy amit reszelővel nem lehet megcsinálni, az már nagy baj. Sokáig tart, de érzékkel ki lehet találni vele nagyon sok mindent. A végén aztán jöttek a villamos dolgok.

Kedves szülei mivel foglalkoztak?

Édesapám szintén mérnök volt, bal-szerencséjére ő hivatásos katonának tanult, és a háború befejezésének évében (1945-ben) szerezte meg a Ludovika Akadémián katonai diplomáját. Mivel az akkori katonáknak nem volt könnyű a soruk, sok év hadifogság, majd '56 utáni kényszerpihenő is nehezítette életét. Sajnos nagyon korán, 44 évesen halt meg. Édesanyám tanár volt aktív éveiben, ahogy a felmenőim között nagyon sokan mások, és én erre nagy büszkeséggel gondolok.

Akkor ezek szerint szülői hatásra volt ennyire határozott és célirányos a pályaválasztás már ennyire fiatal korában?

Hát ezt nem tudom, de édesapám is építő ember volt, rengetegféle szerszám volt otthon mindig, úgyhogy valószínűleg innen jött ez az irányultság, ami azóta is abszolút meghatározza az életem. Szerszámok nélkül létezni se bírnék, bár ez az iskolában nem látszik, hiszen az egy másik szegmense az életemnek. Teljesen

szerszámmániás vagyok, gyönyörűséges szerszámaim vannak otthon.

Műhellyel is rendelkezik?

Óriási műhelyem van, rengeteg, rengeteg gyönyörűséges szerszámmal!

És van is erre ideje?

Hát az éjszaka az hosszú...

Mikor alszik?

Hát alszom azért egy kicsikét, de ahogy múlik az idő, egyre kevesebbet is kell talán. Amúgy ez remek dolog. Sok szempontból is. Ha az ember ilyen régi eszközzel

Meg is tettem, de rajtam kívül még rengetegen pályáztak rá, óriási tülekedés volt ezért az egy helyért. Mivel ott én már helybelinek számítottam, elmentem az igazgatóhoz, aki mondta, hogy természetesen maximálisan támogat, de rengeteg jelentkező van, így próbáljak támogatót szerezni.

A továbbiakhoz megjegyzem, hogy '71-et írunk, az igazi szocializmus idejében járunk tehát. En mindenestre vettem a fáradtságot, és megtudtam, hogy a miniszter Veszprémben jön egyetemi látogatásra. Akkor vettem azt a bátorságot, hogy fogtam magam, kiálltam a sarokra, és sikerült csodás módon odamennem hozzá. Voltak biztonsági őrök is, de amikor jött ki a kocsi, akkor odamentem, és mondtam neki, hogy én diák vagyok és jelentkeztem

HARMADIK TÍPUSÚ TALÁLKOZÁSOK

INTERJÚ KUTOR LÁSZLÓ TANÁRRAL

Kutor László és a híres gyűjteménye. (www.agent.ai mert)

találkozik, ami szép - mert ha csúnya, azt utálok, de ami szép, azt nagyon szeretem -, egy kicsit úgy érezheti, mintha az akkori emberrel fogna kezni. A legtöbb szerszám önmagában egy csoda, egy gyönyörűséges csoda.

Szóval akkor elvégeztem a híradástechnikai szakot, majd azt követően a Műegyetemre szerettem volna menni. Akkor azonban még a második éves tantárgyak is számítottak, és akkor fizikából sajnos pont rossz jegyet kaptam. Ez meghatározta a dolgot, nem tudtam bekerülni vele az egyetemre. Így aztán választás elé kerültem, hogy vagy elmegyek katonának, mert ugye akkor 18 éves korában az embert besorozták, vagy tovább tanulok. Akkor jött az a nagy lehetőség, hogy Budapesten, a Kandó Kálmán Főiskolán - nagyon régi dátumot írunk, 1971-et - megalakult, az országban először, a számítástechnika szak. A Műegyetemen csak villamosmérnöki kar volt akkor még, és mivel én a számítós dolgokat is szerettem, megpályáztam ezt a szakot.

Persze nem volt olyan egyszerű a történet, mert alapesetben már mindenről lekéstem. Megvolt ugye, hogy a Műegyetemre nem vettek fel, és a Kandó is lezajlott már a felvételi. Ekkor tehát úgy volt, hogy akkor elvisznek katonának, addig pedig elmegyek dolgozni a Kab-hegyi rádióadóhoz. Már jártam is dolgozni, ültem fel a buszra hatkor és mentem mindennap, amikor egy volt középiskolai iskolatársam jelezte, hogy egy hely megürült a Főiskola székesfehérvári kihelyezett telephelyén. Egy ember valószínűleg disszidált, és így lehetőségem nyílt megpályázni a helyet.

egy helyre, a pontjaim meg is vannak hozzá, de rengetegen szeretnének még bejutni, és ezért szeretnék támogatást kapni. Erre azt mondta, hogy ez nem az ő dolga, hanem a titkáráé, így menjek el a titkárságra, és szerezzek onnan támogató levelet. Így hát feljöttem Pestre, a minisztériumban kivártam a soromat, az illetőnek elmondtam a történeteket, ami tényleg egész mesés, amire azt mondta, hogy hát valóban kiválóan végeztem a technikumban, és a pontjaim elegendőek, így ő ebben engem támogatni fog. Kaptam egy támogató levelet, amit egyenesen levittem Fehérvárra, és bementem vele az igazgatóhoz. Megnézte, majd kiküldött a tanári elé, ahonnan a sűrű ajtónyitogatásnak köszönhetően hallottam, amint tárcsáz, és csak annyit mond: "Kedves Ferikém, nem sikerült... Nem, akartam, de nem sikerült." Puff. Aztán: "Kedves Jancsikám, nem sikerült." Ésatöbbi. Sokat telefonált, aztán behívott, kezét fogott velem, és közölte, hogy: "Lacikám, sikerült!"

(A történet csúcspontjánál csatlakozik hozzánk Ladányi tanár úr is, valami gond adódott a szakirányos honlappal, de úgy tűnik, meglett a megoldás.)

Nem szeretnék nagyképű lenni, meg butaságokat se szeretnék beszélni, de érdekes lehet, hogy akkoriban volt az egyesült számítástechnikai program itt Magyarországon, azaz lényegében az egész szakma akkor született. A pályázatot a Videóton nyerte, ami azt jelentette, hogy egyedülként megkapta a jogot számítógépek gyártására. Így az R10-est

Fehérváron kezdték el gyártani, és a tagozat hallgatóit odaengedték a gépekhez, ami azért akkoriban nagy szó volt. A lényeg tehát, hogy mivel az akkori számítástechnika tagozat első évfolyamára jártam, és egyből sikerült is befejezni a főiskolát, talán én kaptam Magyarországon először számítástechnikai diplomát. Olyannyira, hogy mivel nekem volt az akkori évfolyamból kiváló tanulmányi eredményem, én kaptam kézbe először a végzettségemet igazoló okmányt. Ez 1974-ben volt.

Aztán hogy hogyan kerültem ide... Én szerettem volna mindenképpen tovább tanulni, bár a meglévő tudásommal is tudtam volna mit kezdeni, sőt. Több helyen, pl. a Videotónnál is lett volna munkalehetőségem, de inkább a tanulást akartam választani. Közben azonban az akkori Kandó Számítástechnikai Intézetének vezetője felhívott, és megkérdezte, hogy nem akarok-e a főiskolán dolgozni. Akkor ezt végül is elváltam, felköltöztem Budapestre. Így lehetséges, hogy már '74-től itt dolgozom a főiskolán.

Persze emellett továbbra is igyekeztem tájékozódni a továbbtanulási lehetőségekről. Úgy gondoltam, hogy ezeket a mérnöki dolgokat autodidakta módon is meg tudom tanulni, így olyasmit kéne csinálni, ami más irányba is bővíti. Már ekkoriban is nagyon érdekelt az idegrendszer, hogy a természet hogyan oldja meg az információfeldolgozást. Három dolog merült fel ekkor: az ELTE biológus szak, az orvosi szak a SOTE-n vagy az ELTE pszichológus irány. Kiderült, hogy elképzeléseimhez a legutóbbi áll a legközelebb, hiszen itt az orvosival megegyező tárgyak keretében oktatják a "hardveres" (mármint idegrendszer) ismereteket, de "softveres" rész (maga a működés) is nagy hangsúlyt kap. Természetesen estin végeztem el, hiszen meg kellett élni valamiből.

Később munkát kínáltak mellékállásban a SOTE laboratóriumában, amit én szívesen el is vállaltam. Így kerültem egy elektrofiziológiai laborba, ahol idegrendszeri mérések szervezéséből és az azokkal kapcsolatos eszközök, szerszámok kezeléséből állt a feladatom. Mindeközben egy másik részmunkaidős állás is rám talált, csak most az ELTE-n. Az ottani tanárnóm fiziológiai mérésekkel szeretett volna foglalkozni, de mivel bölcsész volt, nem nagyon tudott mit kezdeni a konkrét megvalósítási kérdéssel, amivel akkora én már elég sokat foglalkoztam. Így elkezdtünk együtt dolgozni. Ez is, mint a SOTE-s munka, közel 10 évig tartott. Ennek kapcsán megcsináltam az ELTE-n a doktorit is az egyszerűszabályozás elektromos vizsgálatából.

Ez mind '89 táján történt, amikor úgy hozta a jó sorsom, hogy lehetett pályázni ún. posztdoktori ösztöndíjra Amerikába. Több lehetőség közül (New York, Texas, illetve egy floridai egyetem) én végül is a texasi választottam, főleg ismeretség alapján. Egy konferencián megismertem egy amerikai professzort, aki mondta, hogy az ő egyetemén Texasban pont olyasmivel foglalkoznak, amit én is szerettem volna csinálni. Az ösztöndíj egy évre szólt, de aztán hosszabbítással még két évet ott voltam.

Érdekes történet, hogy a kutatásnak a célja a mesterséges neurális hálókkal és a mesterséges intelligenciával volt kapcsolatos. Tudni kell, hogy mivel akkor volt az első iraki háború, az akkori Amerikában az "intelligence" elég cikis szó volt (intelligence: hírszerzés, felderítés, megfigyelés - a szerk.), úgyhogy majdnem nem kaptam

vízumot. Végül is az indulás előtt fél nappal jutottam hozzá. Így családostul Texasba költöztünk. Itt az egyetem mellett kénytelen voltam éjszakai munkát is vállalni, hiszen az ösztöndíj, főleg így családostul, éppen csak hogy elegendőnek bizonyult. E munka során egy lézertechnológiai szikét kellett megterveznem és megépítenem teljesen nulláról, ami végül el is készült. Az évek alatt azonban eljutottam odáig, hogy volt egy ötletem, melynek megvalósítására alapítottam egy céget. Maga a termék egy elektronizált légtisztító berendezés volt, ami szabadalmaztatva is lett, és a prototípus is elkészült már kint, azonban mire a nullszéria gyártásához ért volna a dolog, pont letelt a három év, így egy elég nehéz döntési helyzetbe kerültem. Egyfelől 3 év alatt az ember már egészen jól gyökeret ereszt, amit nehéz otthagyni, ráadásul ott volt a cég. Ezek ellenére én mégis amellett döntöttem, hogy hazaköltözünk, hiszen itthon is bőven volt mit tenni. Itthon aztán egy bizonyos szinten sikerült megszervezni a gyártást, és néhány darabot el is adtunk az USA-ba és Thaiföldre.

Magyarországon nem?

Nem, itthon nem, mert még számos engedélyezési lépés volt hátra.

Szóval el kellett döntenem, mit akarok csinálni. Orvosi gépeket gyártok, vagy legyek inkább tanár? Inkább tanár lettem. Ettől függetlenül a műtéti légtér szennyezettsége egy komoly veszélyforrás a mai nap is.

Akkor Magyarországon ez nincs is megoldva?

Lényegében az egész világon megoldásra vár még ez a probléma. Majd egyszer lehet, hogy ezzel is kellene foglalkozni, de most másra kell koncentrálni.

Esetleg majd a lányai?

Hát nem tudom, lehet.

A lányai most mivel foglalkoznak?

Két lányom van, az egyik a Külteren végzett angol szakon. Őt most elsodorta az élet, elment Dániába Erasmusra, ahol megismerkedett egy lengyel fiúval, s mivel a szerelem nagy úr, most Varsóban él. A kicsi lányom meg most harmadéves a Közgázon.

Végignézzve azt, amit eddig letett az asztalra, mondhatjuk azt, hogy már mindent elért az életben, amit szeretett volna?

Szerencsésnek mondhatom magam, mert azzal foglalkozhatok, amit szeretek. Ami a személyes ambícióimat illeti, nagyon szeretek tanítani, és azt gondolom, hogy a hatékony tudásátadás módja, ha az ember is jelen van. Lehet a weben kattintgatni, de hogyha az ember saját maga közvetít, az sokkal jobb. Számomra kevés jobb érzés van, mint amikor látom, hogy a "gyerekeknek" csillog a szemük. Mert ha betompult a szemük, akkor régen rossz. Ez egy fontos dolog, ha tehetem, akkor próbálok a jövőben is korszerű témákat előhozni. Ráadásul én az informatikában azt szeretem, ha segít. Ezért is fogtam bele a fogyatékkal élő emberek számára tartott informatikai képzésbe, hogy ne kelljen minden lépéshez feltétlenül más segítségét kérniük. Hogy meg tudjanak oldani bizonyos feladatokat önmaguk is. Ez a tevékenység különösen a szívem csücske, ezért is van, hogy közel 5 éve csináljuk már a főiskolán ezt a programot. Mostanra már több mint 80 fő végzett itt, és ez

komolyabb álláshoz is segítheti őket. Ehhez szorosan kapcsolódik az, hogy rengeteg idősebb ember lesz az elkövetkezendő időkben, és hogy ezek az emberek megtarthassák a világhoz való kötődésüket, abban az informatikának nagy szerepe van és lesz. Ebben a vonatkozásban van is a világban, különösen Európában, egy mozgalom, az Ambient Assisted Living. Ez Magyarországon is elindult, és ebben próbálok mostanában a lehető legaktívabban részt venni. Ha lenne lehetőségem, a főiskolán is szeretnék egy ilyen külön irányt előmozdítani, hogy legyenek ehhez kapcsolódó témák, amiken a hallgatók dolgozhatnak.

Remélem, nem tűnik megalománnak az a sok minden, amit elmondok, de próbálok ezeket szívvel és hittel csinálni, és fontosnak tartom elmondani őket.

Szóval az előzővel összhangban most már jó ideje, körülbelül 10 éve, gondolkodom egy olyan témán, ami kellően izgalmas és érdekes lehet a hallgatók számára. Mostanra arra gondoltam, hogy elég aktuális, motiváló és kellően szerteágazó téma a mindenkori elektronizált személy- és tárgyazonosítás. Konkrétabban a biometrikus személyazonosítási technológiák témaköre, ami köré mostanra már egyre több végzős és nem végzős hallgató szervezte és szervezi a munkáját, amit örömmel veszek. Mellesleg ez nekem is előny, hiszen így szép lassan én is beletanultam a dologba, és az új doktorimat (amit a megváltozott körülmények tesznek szükségessé) ebből (az automatikus eszköz- és személyazonosítás témában) írom. Jelenleg is ezen dolgozom, úgyhogy most kicsit én is visszakérültem a padsorok közé.

És mégis honnan van ilyen mérhetetlen energiája? Hogy képes ennyi mindent összehangoltan, külsőleg ilyen lelki nyugalommal csinálni?

Talán az első és legfontosabb a családi háttér. Ez eleve meghatározza az ember életét. Szerencsére nekem ez nagyon jól alakult, már ha csak a szüleimre és felmenőimre gondolok is. Édesanyám mindig azt mondta, hogy amikor becsukta a tanyterem ajtaját, akkor mindig megszűnt a külvilág, és csak az volt a fontos, mi alakul akkor és ott. Hogy csillogó vagy tompa szemmel jönnek-e ki az óráról a gyerekek. A másik pedig a saját családom, mindenben partner feleségem, akinek szintén nagyon hálás lehetek.

Van példaképe?

Néhány tanárom, akik igazán becsületesen és nagy tudással tanítottak. Ők mindig is annak számítottak nekem. Volt például egy tanárom, aki az egyik órán végig egy könyvből olvasott fel, s bár általában élvezetes órákat tartott, akkor mégis rettentően vonzatott volt az egész. Végig szenvedtünk, és már azt beszélgettünk, hogy egyszerűen megöregedett és megzakkant szegény. Az óra végén aztán kiderült, hogy az írás latinul volt, és ő valós időben fordított és fogalmazott magyarul.

A matekosok közül a híres Dijkstrát említeném meg mint példaképet. Ő tanított is engem, amikor még Amerikában voltam. Ő például képes volt megjelenni mezítláb az előadáson, egy szál kretával, amivel aztán az előadás alatt bal fölülről mindig teljesen teleírta a táblát. Elég sokszor rettentő feszített tempóban, de mégis remek órákat tartott, és ha azokat a dolgokat tankönyvből kellett volna megtanulni, majdnem esélytelen próbálkozás lett volna.

Kutor László tanár úr (www.agent.ai mert)

Nem gondolja, hogy a hallgatók bogarasnak tarják a híres gyűjtőszemélye miatt?

Ha bogarasnak tartanak, akkor reálisak, mert bogaras vagyok. Én magam is szeretem a bogaras embereket, hacsak nem műbogarát hajtanak. Ha az a bogár olyan, aminek van értelme, akkor azt egy nagyon jó dolognak tartom, mert én hiszem azt, hogy az embert ez a bogár hajtja. Mert ha nincs bogár, akkor mit csináljon? Nézze a tévét? Én személy szerint sok-sok bogaras embert ismertem meg az életemben, és nagyon tiszteltem őket azért, ha a bogarukat rendesen ki tudták hajtani.

Végezetül lenne valami tanácsa a mostani ifjúságnak?

Valaki egyszer azt mondta, hogy az ember ne adjon tanácsokat. Én mindenestre hiszem azt, hogy a példa rengeteget számít, hisz ez a legmeghatározóbb motiváló tényező. Úgy-hogy én hiszek a példában, csak tudnunk

kell, melyik a jó vagy éppen melyik a rossz. Amit az ember csinál, azt csinálja hittel, szerintem a legnagyobb bűn, ha az ember nem szereti, amit csinál. Ezenkívül a jó ritmus is rendkívül fontos. Fontos, hogy ember tudja tartani magát valamihez.

Ami talán még idetartozik, az a sport. Számomra mindig is fontos dolog volt, hogy ne csak a gép előtt üljek éjjel-nappal. Fontos, hogy megfelelő, rendszeres mozgással az egészséget is megőrizzük. Hogy legyen miből az öregedés során leadni. Azt pedig fiatal korban kell megalapozni. Eppen ezért rendkívül dühít is az, hogy a főiskolán nem fektetnek elég hangsúlyt a testmozgásra. Nincs is rá elég lehetőség, illetve a szervezés is hiányos. Nagyon fontos lenne, hogy a nyugati egyetemek példájára itt is épüljenek sportközpontok, amit a hallgatók igénybe vehetnek. Amúgy még szorosan idekapcsolódik a közösségi élet nagy hiánya is az intézményben. Nekem nagy szívfájdalom ez, és rendkívül fontosnak tartanám, hogy ez a helyzet megváltozzon itt a főiskolán. Hiszen a diákoknak a diákévek alatt kéne diákéletet élniük, és ennek a hiánya mindenképpen egy örök veszteség a hallgatók számára. Úgy gondolom, hogy közös programok, kirándulások szervezésével, vagy éppen közös helyiségekkel - legyen az sportra vagy egyéb dolgokra kialakítva - előre lehetne mozdítani ezt az ügyet. Csak kéne hozzá kezdeményezőkézség és akarat. És erről egyáltalán nem a hallgatók tehetnek, ezt más körökben kéne megoldani. Erre az intézménynek helyet és lehetőséget kéne biztosítani, hogy a legeslegfontosabbat, az érdek nélküli emberi kapcsolatok kialakulását elősegítse. Ez lenne az én nagy kívánságom és vágyam.

AndreW, DMC

valamibe kapaszkodni kellett, és máris volt valami, amire rá lehetett fogni, ha elbaltáztak egy csatát, háborút, randit, vizsgát. Valamint rengeteg jó filmet lehetett és a mai napig lehet is készíteni belőle. Mi meg ülünk, nézzük, ahogy mások sorsa megelevenedik szemünk láttára, vagyunk az ő sorsukat élni, vagy sorsjelzőket kreálunk a magunk kis szürke életébe néhány filmkocka alapján. Gyönyörű. Én is ezt csinálom, miközben elolvasom a horoszkópom mindennap, hátha ma beüt a mennykő, és minden a feje tetejére áll, és, és, és... sssssssssssss. Szóval jó lesz. Úgy, hogy nem kellett veszkődnöm érte sokat. Persze közben szóljon a filharmonikus zenei aláfestés, süssön a nap, legyen gyönyörűre sminkelve, ruhámon egyetlen gyűrődés nélkül, és mindez intézzék el a természetfeletti erők. Előre is kösz.

Visszatérve a megkezdett témára. Horoszkópból rengeteg féle-fajta van. Kérhetünk csillagjósolást életünk minden fontos területére nézve, legyen kérdésünk akár alakuló karrierünkkel, vérképünkkel, érzelmi életünkkel, családdal, kutyáinkkal kapcsolatban. Esküszöm, létezik kisállathoroszkóp. Ami a legszebb az egészben, hogy kérdésünket feltehetjük a sima asztrológusoknak, avagy kérhetünk kínai, azték, indiai, kelta horoszkópot. Még illathoroszkóp is van, mely megmondja, hogy mely jegyhez milyen illatfelhő dukál. (A legszörnyűbb az egészben: el is találták a kedvenc parfümjéim.)

Tehát abban látom a lényegét, hogy kiválaszthatjuk a sok közül azt az egyet, amely a legközelebb áll hozzánk, legtöbbször van igaza, vagyis inkább nem téved, ha mégis, akkor válthatunk másikra. Azaz mindig lesz olyan, amit szívesen elfogadunk, magunkénak érzünk, ami erőt önt belénk és megintgáthatatlan kifogást biztosít számunkra, így biztosítva a "szakembereknek" megélhetést és fizetőképes keresetet.

Nem is tudom, most higgyek-e benne vagy sem?! Látom az irracionálisát

ennek az egész - végtére is ma már - üzleti tevékenységnek, mégsem tudom visszafogni magam, hogy ne olvassam. Az asztrológiai jellemrajzokat böngészve

pedig mindig elámulok az igazukon, mert azt mondják, tényleg. Mégis szkeptikus maradok.

Kedves olvasók, ezúton kérek titeket, segítsetek, osszátok meg velem a véleményeteket, győzzetek meg!

Kíváncsi vagyok, ti mit gondoltok és miért.

Írjatok a beta@nik.hu-ra!

Addig is elolvasom, mit jósolnak mára a csillagok nekem, aztán meg Tarot-kártyát vetetek elektronikusan az interneten...

Lin

SZŰZ VAGY?

Mindennap elolvasom, mit ír mára. Gondolkodom, igaz-e vagy hamis. Megyek a világban, és azt látom, érzem, hé, te biztos ikrek vagy. Miként is működik ez? Fogalmam sincs. A csillagok álltak valahogy, amikor születtem, amikor születél. Ez meghatározza jellemem, a jellemed? Ez is, meg az aszcendesünk is? Mi ez a sok zagyvaság?

Tehát kezdjük az alapoknál, és kapjuk elő a kislexikont!

Horoszkóp: jövődölési célból összeállított vázlat, amelynek segítségével - a születési időben fennálló csillagászati kép alapján - a sors várható alakulását igyekeztek meghatározni. Semmiféle tudományos alapja nincs, noha ma is sokan hisznek benne.

Emígyen nyilatkozik róla az 1968-as Kislexikon.

Jövendölés: ezt értem. Mindenki tudni akarja, mi lesz holnap, meg aztán, és még annál később is. Vajon ez nem kapzsiság? Mármint miért nem elég soha, amit tudunk, ami történik? Nekem sem elég. Hisz mindennap elolvasom, hogy ma

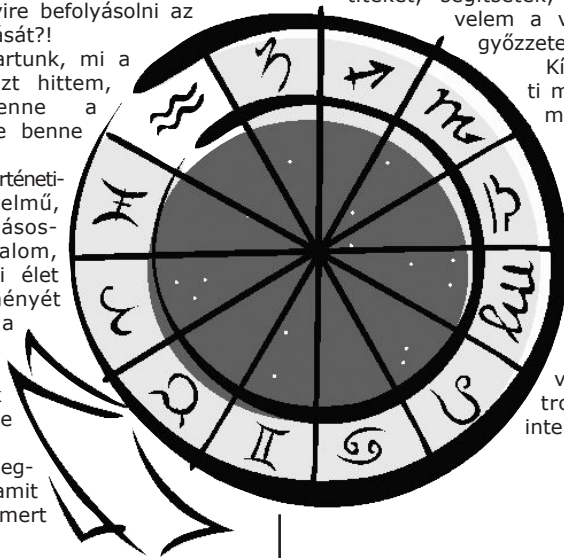
VAGY DROSZLÁN?

milyen napom van. (Egyébként tűrhető: szerelem: közepes, hivatás: katasztrófa, egészség: kiváló.) Amúgy meg mért várom, hogy más mondja meg a jövőmet? A tüzes golyók a messi távlatokban tényleg képesek ennyire befolyásolni az én sorsom alakulását?!

Ha már itt tartunk, mi a sors? Tényleg azt hittem, nem lesz benne a Kislexikonban. De benne volt.

Sors, fátum: történetileg változó értelmű, lényegében vallásos-idealista fogalom, amely az emberi élet minden eseményét vagy legalábbis a döntő jelenségeket természetfeletti erők közreműködésére vezeti vissza.

Tehát egy megfoghatatlan izé, amit azért találtak ki, mert

OKTÓBER 23-RA

Csatornát váltok, de ezúttal minden csatorna fekete-fehér: visszaemlékezés, hihetetlenül gyors ütemű helyreállítási munkálatok. Kis szünet a rádió egymást érő híradásai között (Csajkovszkij: Barcarolle), kinézek az ablakon, szemben a falon a lövésnyomok. Egy... kettő... három... stb. Lépcsőház, lépcsőforduló, fáj a fejem, kár volt elindulni. Kimerít a sok éjszakázás; ez lesz megint, a diplomamunka ezúttal is hiába vár engem. De ezt neki ugyanúgy meg kell értenie. Ez így nem mehet tovább, ha így megy tovább, hogy egy gitározó cimborámat idézzem. A tüntetés eldurvul. Látni, hogy vonulnak a tömegek, a képeken sok a fekete-fehér zászló, szinte mindenkinél van egy. Tüntetés a sok fiatal, sok Mansfeld, állítólag sovíniszták, Bem is olyan furán..., bár alig látni, nem egyszerű közel menni, nem csak fiatalok vannak, persze hogy nem.

A torkom lassan kileheli a lelkét a sok kiabálástól. Alig hinné az ember, hogy magával tudja ragadni a tömeg heve.

Amikor megsebesítenek a lapockámon, és a mellettem lévő a fejém éri találat, becsukom az ablakot, majd a tévét is kikapcsolom. Fellapozom a könyveket. Nyolc óra diplomamunka, és igenis zavar a lánctalpak szüntelen reszelése, de nekem holnapra le kell adni. Súlyosan vagyok az dolgunk, homlokunkon vér lecsordul, és átmelegünk a rádió épületéhez. Még most is érezhető a könnygázzsag. Egy rendőr barátom szerint náluk ha nagy a szükség, bárhol vagy, azonnal menni kell. Az egyik kolléga a Balatonnál nyaralt, jött a telefon, hogy kapja össze magát, egy óra múlva ott a helikopter érte. Sikerral menekülünk el a Kossuth térről. Hátra is nézve látható, ki nem. Hiába vannak fegyvereink, hiába, hogy pesti srácok nyitnak tűzcsapot a tankokra, hiába, hogy ávosok lógnak a körúti fákról. Legtöbbjüknek ártatlan arca van, néhányan talán azok is voltak. A háttérben pedig a körúti szobákat lehet látni. Sokáig, áldozatos munkával tervezték a homlokzatokat, és íme, a legmegrázóbb látványt éppen ezek eltávolításával érték el az oroszok. Fémcsikkeken járnak pedig nagyban más. Mert a villamosok ideiglenesen nem járnak. Tehát mégis levették a felkelést, sokakat kivégeztek, megtorlás, sokaknak sikerült elhagyniuk az országot; hiába a "Győzött a forradalom!" Az "A Köztársaság téri harcok és a többpártrendszer kihirdetése, október 30." szintűgy. Igaz, nem teljesen hiába, de csak körül kell nézni, máris vége a csuda nagy optimizmusnak.

Felhangosítom a rádiót, vicceket adnak, hogy: "Miért támadnak a

szovjetek mindig hajnalban???"

Utána a rabszállítóra gondolok, a szobrászművész Attila kínzattatására. A rendőrök nevetgélésére. Pedig most az egyszer semmi sem vicces.

Állítólag még jó pár holttest az utcán hever, kiégett harckocsik mellett, fekete testük valószínűtlenül apró a nagy sisakhoz képest. Nagy Imre megint beszédet mond, figyelem.

A karhatalom vasökle utolér. Félelem a börtöntől, a huszonakármennyi év börtöntől, a kivégzéstől, a Fertő-tó hullámaintól, a félbeszakadt tanulmányoktól. Egyik sem vicces, de ő csak nevet, és mindig félbeszakítja magát, hogy mégsem nevet, mert két bordáját eltörték. De nem tudok nevetni, két bordámat is eltörték, csak ne fájna ennyire... - szól hozzáam nevetve.

A rendőrök pedig igyekeztek inkább mellé löni. De inkább próbáltunk mellé löni - mondja nagyapám. Én csak arra emlékszem, hogy az igazgatóiban kötöttünk ki, mert még az általánosban vicceltünk 1956-tal. Pár méterrel arrébb az emléktábla fémjelez, nagyjából ez olvasható rajta: "Ebben a házában élt -től-ig József Attila, a kommunista költő". És a portréja: laposdombormű. Szemben pedig a lövésnyomok.

Che Guevara a forradalom közismert jelképe? Ki érti ezt? Egy exrendőr ismerősöm és egy Kokó becenevű exkandós barátom szerint hagyjuk ezt, úgysem lehet itt igazságot tenni, én meg mondom, hogy "de", és hogy "Miért hagyánánk?" Ők pedig igazat adnak nekem. És Sinkovits is a Petőfi-felirat és -szobor alatt, hangja összetéveszthetetlen. Attilával lassan mindent kitárgyalunk, mostanra zúzott kezei mutatja, hogy így aligha tud majd rendesen dolgozni. De aztán hamar rájön, hogy nálam éppen séggel jobban járt, engem is kinevet, majd az oldalához kap.

A tévében most ismét Pityu bát (és fiát) látom viszont, szinte minden tüntetésen, megmozduláson ott vannak. Annak idején sokat mesélt a legendás táborüzeknél nekünk, hogy Farkaskölyök volt, 1956. Ő (és a fia) sosem hagyja. Megtudtuk, a felkelők bátrak voltak, nem csak tudták, hogy meg is halhatnak, meg is haltak. A Gulág szigetcsoport sejteti jól: váratlan kihallgatás éjjel 2-kor, hazarendték, reggel házkutatás, ismét elvitették. Rács, tárgyalás, túlkapások egymásutánja, felmentették, majd halálra ítélték, mégis Szibériába került 23 évre, mégis kivégezték. Mert mondjuk két rendőr ellene tanúskodott (...), hiába nem csinált semmit. De semmit. De egy Tréfa (M. Kundera) biztos hányattatáshoz vezetett. Hát még fellépni a rendszer ellen!

Nem csak álmódottak: "És hogy a körülötte örvénylő tánc nem is tánc, hanem megint csak barikádok, az 1848-as, 1870-es és az 1945-ös esztendő, Párizs, Varsó, Budapest, Prága és Bécs, és hogy az örök, a történelemben barikádról barikádra lendülő tömeg veszi körül, hogy ő ott menetel velük a szeretett nő kezét fogva..." (M. K.) Hanem kivágták zászlók közepét, palacsintasütőkkel ijesztgették a tankokat, és már hajnalban öltre mentek - 1956. október 23., Budapest. Nem politizáltak, és nem is tartottak tőle, hogy politizálnak. De nem ám!

Miklós

SHAKESPEARE FOROG A SÍRJÁBAN

A RÖHÖGÉSTŐL

Ha Shakespeare-t elő lehet adni minden pátozától megfosztva, faragatlan, néhol ocsmány, de leginkább igazán röhejes módon - mindezt értse a nyájas olvasó a szavak legnemesebb értelmében -, akkor a Madhouse Theatre Companyról van szó a Nemzeti Színházban.

Hagyomány szerint a színház értelmiségi kikapcsolódás, ahová kiöltözünk, bordó bársonyos ülésekben illedelmesen végigüljük, a szünetben aranyáron peracet vásárolunk, vastapsolunk, majd a kulturális kiteljesedés felemelő érzésével távozzunk. Olvasónk az ilyesfajta sztereotípiákat nyugodtan félreteheti a következő pár percre, ahová mi megyünk, oda se nem kell nagyon kiöltözni, se nem kell (vagy lehet) egyenes háttal ülni a széken, és legvégül nem is szolgálja kulturális felemelkedésünket. Végre igazán jól fogunk szórakozni.

A Complete Works of Shakespeare (abridged), vagyis a Shakespeare Összes Rövidítve című darabról lésszen itt szó, ami tulajdonképpen nem más, mint az angol ékesség teljes életművének kizsákmá-

nyolása gúnyúzás céljából. Előrebocsátom, hogy aki a fordítás nélkül nem boldogult volna a címmel, az itt befejezheti az olvasást, vagy legalábbis a magyar nyelvű változatot ajánjuk kedves figyelmébe, a Madhouse nevű társulat ugyanis nem napjaink trendjét követve visel angol nevet, hanem a ködös Albionból érkezett hozzánk, hogy előadja művészetét.

Ennek megfelelően - bár a darab egy nem várt pillanatában néhány percre magyarrá fordul a szöveg - egy erős, legalább társalgási szintű angoltudás vagy egy gyakorlott szinkrontolmács híján nem ajánlott megtekinteni, anélkül lemaradnánk a legjobb poénokról.

A helyszín a Nemzeti Színház - szintén a szó nemes értelmében - puritán kamaraterme: néhány sor szék, körben fekete függöny, se díszlet, se klasszikus értelemben vett színpad. Három fickó tűnik fel, akik a következő két órában Shakespeare mind a 37 színpadi művét el fogják játszani nekünk.

A darab nem a társulat sajátja, legalábbis nem teljesen: a három (másik) angol szerző tollából származó eredetit saját humorukra és a magyar közönségre finomhangolva adják elő. Az alapkonceptió, hogy minek is írt Shakespeare több színházi évadra elegendő művet egy kisebb város lakosságára elegendő szereppel, amikor az esszenciát egy este alatt, hárman is képesek előadni. Például elsütette volna minden szakállas (no jó, az ő idejében talán még nem annyira szakállas) poénját egyetlen vígjátékban, és a drámák is többnyire csak a sorszámban különböznek, inkább eresszük össze egy rögbimeccsre az összes trónbitorlót és királyt, hadd folyjon a vér a pályán. Bár e hozzáállást lehet, hogy az irodalmárok többsége nem osztja, de mindenképpen felüdülés, hogy a színpadon a lassan kibontakozó, szövevényes és vontatott cselekmények helyett Shakespeare teljesen új arca mutatkozik be: a hangulat végig öfneledt, a figyelem egy pillanatra sem lankad, az események pörögnek, a poénok zúdulnak. Ilyen körülmények között indokolt a 16. századi archaikus angolt mellőzni: bár

valamennyi szállóigévé vált Shakespeare-i mondat elhangzik ("To be or... eeeeerr, uh, sorry I forgot..."), az irodalmi stílus meglehetősen messze áll az előadástól, aminek kivillanó férfifarposfák és női ruhába bújt

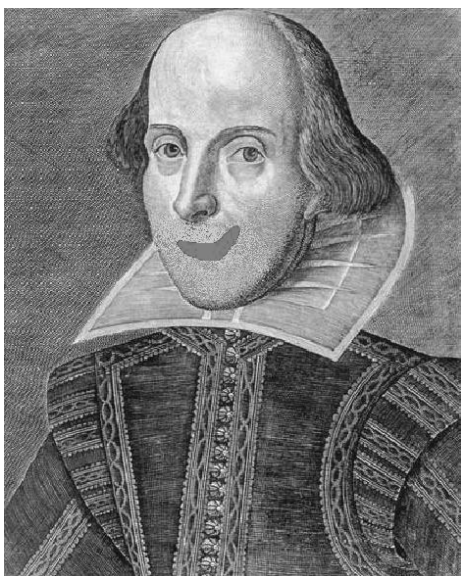
pasik adják meg a szexepiljét. Nagyobb hangsúlyt a Rómeó és Júlia, valamint a Hamlet című darabokra fektetnek (valószínűleg mert ezek a legközismertebbek), sőt utóbbin annyira felbátorodnak, hogy egymás után többször is előadják, utoljára mintegy húsz másodpercben, visszafelé.

Habár a kezünkbe került szövegvérvény is minden bizonnyal jókat röhögne, a darab igazi értékét és a humor kiteljesedését a három színész briliáns játéka adja. Tökéletesen betöltik a színpadot és maguk is megélik a poénokat - annyira, hogy van, hogy szinte elröhögik magukat a másikon -, sőt engedik a közönségnek, hogy olykor részesévé váljon a darabnak, nem restellnek "beleháynyi" vagy beleülni az első sorban ülők ölébe sem, és ha visszajelzés érkezik a sorokból, csuklóból improvizálnak. Ettől mi, nézők is részévé és kellékévé válunk az előadásnak, és nemcsak felfogjuk, de érezzük a színpadon történeteket - és ezért nem ülhetjük végig egyenes háttal, mert a magával ragadó hangulatban egyszerűen képtelenek vagyunk nevetés nélkül kibírni, és jó, ha képesek vagyunk a széken maradni.

Egy ponton a szereplők eldöntik, hogy melyik az a rész, amit nem kell elmondaniuk a Hamletből, majd bemutatják a közönségnek, hogy ők is tudják. Besötétedik a terem, reflektorfény az egyik férfin, aki szavalni kezd, gyönyörűen, meghatóan szépen, és amikor a néző már teljesen átadja magát az érzésnek, kivillágozódik, és a szavaló egy hirtelen bakugrással közli, hogy na, ez az, amit nem kell elszavalni, gyorsan elsüt valami otromba poént, és minden megy tovább. Jómagam egy kevés iróniát és cinizmust érzek ebben a pillanatban, amivel a darab önmagát gúnyolja ki, és ezzel együtt a világot, amiben született, aminek előadják, és ami a színházból is ezt csinálta.

Am ez a pillanat gyorsan elmúlik, és nem ad rossz ízt a szánkba. A világ olyan, amilyen, és szórakozni is sokféleképpen lehet, de a nevetés még mindig a legjobb módja. Ha ezzel az olvasó is egyetért, ajánlom figyelmébe a darabot.

Kata

VISZLÁT, ELEFÁNTCSONTTORONY!

A fekete borítón furcsa betűkkel tündököl: Tibor Csipán, és alatta: Kalliopé. Izgalmasan titokzatosnak tűnik a név, és a cím sem ismert. Hátralján az ismertető elmondja, hogy az író külföldön él, műve pedig teljesen újszerű a magyar irodalomban. Egyre izgalmasabbnak ígérkezik az olvasási kaland.

Az első pár fejezet után még nem tűnt fel, hogy igazából mivel állok szemben, csak a fantasztikus stílus. Az írás tényleg letehetetlen volt. Aztán egyre natural-

istább lett...

Mindent megtudhattam egy nő életéről. És amikor azt mondom, mindent, nem túlzok.

Csipán nem kíméli az olvasót. Szókimondása, szavainak keménysége, a történet brutalitása szíven vágja és szembe köpi a mesékben még kicsit is hívó embert, bár véleményem szerint még a legrealisabbak meglepődése sem kerülhet el.

Nem hiszem, hogy valaha egyéb

könyvből is megtudhattam volna, milyen látványt nyújt a zuhanytálcában úszó emberi ürülék, hogyan történik részletesen a nemi erőszak, a nők

maszturbációja, a drogok bevétele és a szervezetben lejátszódó folyamat. Egyszerűen hihetetlen, hogy ezt valaki képes volt leírni, ráadásul ennyire lehengetően. Félreértés ne essen! Nem egy egyszerű ponyváról beszélek, amelyben muszáj ilyenekről írni, hogy a nagyközönség számára eladható legyen a könyv. Nem. Ez irodalom. A szavak talán nem a legválogatottabbak, a mondatok nem többszörösen összetettek, de mindig

mindenütt tényszerűek. A szívtelen közlés miatt mintha ordítana minden betű. Bizony, keményen a szemünkbe ordítják, hogy nincs hely ezen a Földön, ahol lehetne élni, nem lehet elmenekülni sehova a bűnök elől, mert csak kegyetlenebb és kegyetlenebb világokkal találkozunk. Hiába más ország, hiába más földrész! A szenvedés, a kín örök egyedül.

A leírás után mindenki sejtheti, hogy ebből nem lesz csillogó amerikai happy end, a herceg nem győzi le a sárkányt, Piroska nem kerül ki a farkas gyomrából kézen fogva a nagymamával, a sztori nem torkollik hetedhét országra szóló lakodalomba. Az elefántcsonttorony összedől, és többé nem lehet restaurálni...

Lin

ilyen járműben, így megvolt a két kormányos, de a többiek még nem nagyon fogtak lapátot. Szóval nem volt meg a csapatban az a bizonyos kellő magabiztosság, főleg ha hozzávesszük azt is, hogy a rossz nyelvek szerint minden évben akad néhány balszerencsés versenyző, aki nem saját akaratából úszik le a Rábán, hanem csak a víz viszi... De azért nekivágtunk!

Tapasztaltabb berkekben az a mondás járja, hogy a folyót tisztelni kell. Ez igaz is, mert teljesen kiszámíthatatlan, minden nap egy új arcát mutatja. Van, hogy 50-60 méter széles és 20 centi mély, és halálosan nyugodt, de van, hogy csak 2 méter széles, viszont 5 méter mély, és úgy rohan, hogy ha nem vigyáz a delikvens, egy szemvillanás alatt a bokrokban vagy a vízben találja magát. Arról nem is beszélve, hogy a víz alá nem lehet belátni,

den, ami vízen megeshet az emberrel. Evezünk esőben, kánikulában, ugrattunk sziklán, másztunk sok duzzasztógátat, még éjszakai evezés is volt. Na, ezt nem ajánlanám senkinek! Éjszaka a folyó még kiszámíthatatlanabb, mert nem lát az ember semmit, és a vízből kiálló sziklákat és fatörzseket nem könnyű elkerülni. Még mindig a fülembe cseng, ahogy az első ember elüvöltötte magát, hogy: HÚZD, HÚZD, HÚZD, HÚZD! Majdnem sikerült is ottmaradnunk, szóval éjszaka, ha lehet, ne! Ráadásul egy ismeretlen partszakaszon, vaksötétben, az öngyújtó fényénél elég nehéz kikötni, sátrat állítani és tüzet rakni.

Aki nekivág a Rábának, azt rengeteg izgalom várja (néhol raftingjellegű a folyó), és Magyarország talán legszebb táján evezhet! A táv 6 nap alatt laza tempóban teljesíthető. Nekem külön tetszett a nomád életmód, a nyugalom és a természet, és hogy nem csörgött folyton a telefon. Ami viszont zavart: az a sok hulladék, ami a folyóban úszkált. Ezúton is szeretném felhívni mindenki figyelmét, hogy ha lehet, legalább ezt a tenyéryni természetet óvjuk, ami van!

Pepe

VÍZITÚRA A RÁBÁN

pedig ott vannak ám csak az igazán izgi dolgok, sziklák, fatörzsek, meg ami jöhet.

Az első nap nem sokat tudtunk haladni, mert azzal voltunk elfoglalva, hogy mindenki megismerkedjen a hajóval, a lapáttal, hogy hogy is működik ez a kenudás-dolog, meg azzal, hogy eloszlassuk az első borulások miatt kialakult halálfélelmet. Úszni tudók abszolút előnyben! És azt is javaslom, hogy ha neki akar vágni valaki egy ilyen túrának, az minden cuccát csomagolja vízmentesen és rögzítse a hajóban! A borulás szinte elkerülhetetlen, és elég ciki, mikor vizesen, megtörve az ember a kenu, a lapát és a csomagok kihalászásával vergődik. Mert hát a folyó folyik, azért hívják így, és ami itt van, az két perc múlva fél kilométerrel lejjebb úszkál...

Az első éjszaka egy fizetős kempingben aludtunk nagyon kedvező árért (350/koponya). Ennek több előnye is volt, pl. volt tűzifa, normális sátorhely, ivóvíz stb. Másnapra egészen összerázódott a banda, így sikerült eljutnunk Körmentre, ahol két nap kényszerpihenőt kellett tartanunk. Az egyik hajót kellett javítani, mert nem igazán bírta a viszontagságokat, és egyébként is elkaptunk minket a rossz idő és egész nap esett. Körment viszonylag nagy város, sikerült feltöltenünk a tartalékainkat, de sajnos az egyik srácnak elrabolták az összes felszerelését, így kénytelen volt feladni a túrát. Ennyit a civilizációról...

Amint emberek közelébe kerültünk, máris félhettünk, hogy el ne lopják a cuccainkat, meg hát olyan arcok találtak meg a parton, hogy egyik-másiktól a hideg kirázott. Miután elállt az eső, ahogy lehetett, szedtük a sátorfánkat és indultunk tovább. Bár némi változtatást eszközöltünk a járműveken a biztonság érdekében: két deszkával katamaránt építettünk a kenukból, és így folytattuk az utat. Ez több szempontból is előnyös volt. Nem szakadtunk el egymástól a kilométerekre, könnyebben volt kivitelezhető a sörözés és lényegesen javult a menetstabilitás. Ezt mindenkinek ajánlom, aki kezdő, és nem a sportos oldalát akarja megragadni az evezésnek!

A következő néhány napban volt min-

Aki egy kicsit is híve az aktív kikapcsolódásnak, és nem ijed meg, ha egy kicsit vizes lesz, annak erősen ajánlom ezt a rövidke élménybeszámolót!

Akárhogy is nézzük, mai világunk menthetetlenül az urbanizmus áldozatává vált. Mindenhol házak, plázák, gyorséttermek és egyéb hasznos dolgok zavarják az embert a kilátásban... Olyannyira, hogy az embernek már szinte nincs is kilátása, ha meg van, az sem túl szép. Minden beton vagy műanyag, és elfelejtjük, hogy van egy másik világ a fal túloldalán!

Ha nem akarsz civilizációt és embert látni egy jó darabig, akkor a Rábát csak neked találták ki.

Már évek óta napirenden volt, hogy a barátaimmal összefogunk egy páran és lemegyünk a Rábán Szentgotthárdtól egész Győrig, ahol a folyó a Dunába torkollik. Idén végre sor is kerülhetett rá... A csapatfelállítás nem volt túl bonyolult, két hajó, indiai kenuk, 3-3 fő legénységgel, plusz a csomagok, amelyek igen sok helyet foglaltak, mivelhogy egyhetesre terveztük az utat. A csapatból ketten már ültünk

DEC[14]:

Mama hazajön az orvostól, a papa megkérdezi:

- Mit mondott az orvos?
- Azt, hogy ötszáz.
- És mi a bajod?
- Hogy csak háromszázam volt.
- És mit írt fel?
- Hogy vigyek még kétszázat.

Válóperes tárgyaláson az asszony ügyvédje felteszi a kérdést a férjnek:

- Elmondaná, mi az oka, hogy el akar válni a feleségétől?
- Kérem, én teherautósófor vagyok. Egész héten az országot járom. Egyik szombaton, mikor hazamentem, ágyba bújunk a feleségemmel. Kis idő múlva hallottam, hogy átkopog a falon az öregasszony a szomszédból: "Nem hagynák abba ezt a lármát legalább hétvégén?".

Ne aggódj folyton, hogy ma vége lesz a világnak. Ausztráliában például már holnap van. (ismeretlen)

Párbeszéd egy börtönben:

- Te miért ülsz?
- Találtam az utcán egy rendszámablát és hazavittem.
- Egy rendszám miatt elítéltek?
- Igen, mert rá volt szerelve egy Opel.
- Képzeld, elvesztettem a szüzességemet!
- Pénzért vagy szerelemből?
- Szerintem szerelmből. Mit kapsz ma egy ezresért?
- Elismeri az apaságot? - kérdi a bíró.
- Igen.
- És mi lesz a fizetéssel?
- Ugyan, efféle szolgáltatásokért nem szoktam pénzt kérni.

25 ÉV A DIGITÁLIS VILÁGBAN

LOGITECH ÚJDONSÁGOK - I. RÉSZ

Z7, S9, Wingman, QuickCam, GT Force, Z-560, MX 1000. Mi a közös ezekben a dolgokban? Az, hogy mindegyiken ugyanaz a logó díszel. Míg a legtöbb ember számára ezek a nevek nem mondanak semmit, arra, hogy Logitech, már többeknek értelmes csillogás ül a szemébe. Nézzük, mivel is ünnepli negyedszázados fennállását a svájci cég!

"Az 1981 óta működő Logitech olyan perifériákat tervez, gyárt és forgalmaz, melyekkel az emberek mai digitális világunkban hatékonyabban dolgozhatnak, játszhatnak és kommunikálhatnak."

A cég 25 éve egerek gyártásával indult, és úgy gondolták, hogy ezen az évfordulón két különleges egérrel emlékeznek meg az indulásról. Ezek név szerint az MX Revolution és a VX Revolution. Első ránézésre láthatjuk mindkettőn, hogy nem egyszerű rágcsálót tartunk a kezünkben. Már az MX 1000-es is elég formatervezett volt, de az MX és a VX Revolution még ezen is túlmutat. Teflontalpat kaptak a kisebb súrlódás érdekében, de egyes pontjaikon gumifelület segíti a jobb tapadást ember és egér között. A legnagyobb újtásnak a MicroGear Precision Scroll Wheel-t tekinthetjük. Ez egy "kettő az egyben" gördítőkerek, ami annyit jelent, hogy van egy hagyományos és egy szabadon futó

vagy zoomolhatunk doksikban, képeken. A VX aljában pedig egy kis rekesz van, amibe az egér USB-s jeladóját csúsztathatjuk. Mindent egybevéve remek egerek rengeteg extrával és kényelmi funkcióval, viszont arról nincs információnk, hogy az ergonómia jegyében született igencsak érdekes formákat a mérnökök elkészítik-e balkezesben is.

Ha már egér, ne is távolodjunk el az asztaltól! Vannak ugyanis új desktopok is. Minő meglepetés, itt is két új termékről számolok be nektek. Az első az EasyCall Desktop. KönnyűHívás... ebből már következtethetünk valamire, és igen! Az kapja a pontot, aki az internetes telefonálásra gondolt. Ugyanis ez az asztali készlet nemcsak egeret és billentyűzetet tartalmaz, hanem megtalálható benne egy headset is, a jeladó pedig egyben kihangosítóként is szolgál. A billentyűzet leginkább a Skype-ra lett kihegyezve, csakúgy mint a továbbiakban leírt termékek közül még jó néhány. A billentyűzet a szokásos médiavezérlő gombok mellett megtalálható a "piros" és a "zöld" gomb, amelyek a hívások fogadását vagy befejezését hivatottak kezelni, valamint van még tárcsázó és státuszváltógorsgomb is. A legérdekesebb rész mégis a jeladó. Ezen is megtalálható ugyanis a hívásfogadó és a hívásmegszakító gomb, van rajta némitó és a hangerő-szabályozó, valamint a headset csatlakozói is ezen helyezkednek el. A készlethez lézeres egér tartozik, ami szinte bármilyen felületen pontosan dolgozik.

A másik "asztaltető" már kicsit más irányba halad. Logitech Cordless Desktop MX 3200 Laser - már maga a név is sokat sejtet, de a tartalom sem okoz csalódást a nagy remények után. Ezen a klaviatúrán is jelen van a

híváskezdeményező zöld és a letévő piros gomb, de ez nagyjából ennyit könnyít az internetes telefonáláson. A szokásos médiavezérlőkön túl a billentyűzet bal széle jelent újdonságot.

Ott ugyanis helyet kapott néhány gyorskereső gomb. Szerepük megegyezik az MX Revolution tetején található keresőgombéval, csak itt több opció közül választhatunk: a kijelölt szöveget kereshetjük az interneten vagy a gépen is. A keresőgombok mellett található egy füg-

EasyCall Desktop: minden egyben.

gőleges nyomásérzékelő, ennek segítségével képeket, dokumentumokat nagyíthatunk, az alatta található gombbal pedig visszaállíthatjuk a 100%-os méretet. Találhatunk még az eszköz tetején egy órát, ami nemcsak a pontos időt és dátumot hivatott jelezni, de ébresztő és időzítő funkciót is képes ellátni. Itt is megtalálható az "alttabos" gomb mind a billentyűzeten, mind az egéren. Ez utóbbit is ellátták puha, gumírozott felülettel, és vonalai lágyan ívelnek, hogy többórás használat során se váljon kényelmetlenné. A gumírozást felfedezhetjük a billentyűzet csuklótámaszában is. Ez a desktop kollégiumokba kifejezetten ajánlott, nemcsak azért, mert ébreszteni tud, de található benne AgION® is, ami egy csíramentesítő szer, arra hivatott, hogy megelőzze számos baktérium, penész és egyéb kórokozó elszaporodását.

Az újdonságoknak koránt sincs ezzel vége, következő számunkban beszámolunk a gyártó egyéb, internetes videotelefonálásra vagy éppen zenehallgatásra szakosodott szülőnap eszközeiről, és a gémekek számára kifejlesztett legújabb Logitech-ínyencségekről is.

DMC

A Logitech egyik első egere...

állapota. Az első a mindennapokban megszokott görgetést jelenti, a szabadon futó módban pedig akcióba lép egy belső kerék, ami a kapott lendülettel folyamatos pörgésbe kezd. Ez ugye egy idő után megáll, de addig több ezer sort képes scrollozni, ami hatalmas Excel táblákban jelentős előny lehet. Időt és kézkreimet egyaránt spórolhatunk vele. Az MX Revolution szoftvere automatikusan érzékeli, hogy egy rövid doksiban jár-e vagy egy 100 000 soros táblázatban, és ennek megfelelően működik a görgetés is, de a kereket lenyomva magunk is kiválaszthatjuk, hogy melyik módot szeretnénk alkalmazni. A VX-nél az egér alján található egy kapcsoló, amivel kiválaszthatjuk az éppen használni kívánt módot. A másik újítás a One-Touch Search gyorskereső, ami egy előre beállított keresőlapra (pl. Yahoo, Google) rákeres az éppen kijelölt szóra vagy szövegre. Az MX-en találhatunk a hüvelykujjnal még egy gördítőkereket, amivel "alttabolhatunk"

valamint van még tárcsázó és státuszváltógorsgomb is. A legérdekesebb rész mégis a jeladó. Ezen is megtalálható ugyanis a hívásfogadó és a hívásmegszakító gomb, van rajta némitó és a hangerő-szabályozó, valamint a headset csatlakozói is ezen helyezkednek el. A készlethez lézeres egér tartozik, ami szinte bármilyen felületen pontosan dolgozik.

A másik "asztaltető" már kicsit más irányba halad. Logitech Cordless Desktop MX 3200 Laser - már maga a név is sokat sejtet, de a tartalom sem okoz csalódást a nagy remények után. Ezen a klaviatúrán is jelen van a

...és az MX és VX Revolution. 25 év korkülönbség.